

Peter panda en de rups

Peter panda keek tevreden om zich heen
en dacht, 'het bevalt me wel goed, zo alleen'.
Hij zat lekker op zijn gemak
en bromde een liedje, terwijl hij een stuk bamboe in zijn mond stak.

Naast hem lag nog een mooi stapeltje bamboe,
daarmee kon hij nog wel even toe.
'Ik ga zo nog even slapen',
dacht hij, terwijl hij begon te gapen.

Wat was dat? Wat voelde hij nou?
Geen idee, hij wist het niet zo gauw.
Hij keek eens omhoog richting de bomen
want daar was het vandaan gekomen.

Er was iets via zijn hoofd op de grond gestuiterd, zo hups!
Voor hem op de grond lag een grote rups.
Hij lag wat te kronkelen en was dik en groen,
Peter keek er naar en had geen zin om wat te doen.

En toch, het leek of de rups hulp nodig had,
hij lag daar maar en spartelde wat.
Het leek of hij niet meer terug kon komen op zijn pootjes,
'ók, ok,' dacht Peter, en verschoof zuchtend wat strootjes.

De rups draaide langzaam op zijn zij
en hij kon er nog net niet bij.
Toen zei de rups 'kom op zeg, help me nou even!'
En voor hij het wist had Peter hem van schrik een duwtje gegeven.

Met een blij gezicht ging de rups staan
en keek Peter blij aan.
'Bedankt panda, ik dacht even:
dit was het, daar gaat mijn leven'.
'Nu ga ik kijken waar ik mijn cocon kan spinnen,
want mijn volgende ronde als vlinder gaat beginnen'.